



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 482/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libor Duľa a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 14/2017 z 11. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 14/2017 z 11. novembra 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).
2. Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, čo zdôvodnil neprimeranými finančnými požiadavkami zo strany advokátov a nízkym mesačným príjmom (vo výške 360 eur).
3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 4 C 40/2004 z 30. mája 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 260/08 z 26. januára 2010 (ďalej aj „exekučný titul“) bol sťažovateľ spoločne a nerozdielne s [REDACTED] zaviazaný na zaplatenie sumy 9 013,88 eur s príslušenstvom a na náhradu trov konania. Z dôvodu dobrovoľného nesplnenia povinnosti uloženej exekučným titulom poveril Okresný súd Bratislava

IV vykonaním exekúcie súdnu exekútorku [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „súdna exekútorka“ alebo „žalovaná“). Súdna exekútorka 27. októbra 2010 vrátila Okresnému súdu Bratislava IV poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu, že vymohla istinu, úroky z istiny, súdne trovy, trovy oprávneného, ako aj trovy exekúcie. Po vykonaní exekúcie ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 71/2011 z 9. júna 2011 zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 5 Co 260/08 z 26. januára 2010, na podklade ktorého prebehla daná exekúcia, a vrátil mu vec na ďalšie konanie, v ktorom krajský súd zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 4 C 40/2004 z 30. mája 2008.

4. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 171/2014 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu v prvom rade popri žalobkyni v druhom rade [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalobkyňa v 2. rade“, spolu ďalej aj „žalobcovia“) domáhal zaplata sumy 2 754,37 eur proti súdnej exekútorke z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že došlo k zrušeniu exekučného titulu, čím odpadol právny dôvod na plnenie.

5. Okresný súd žalobu zamietol rozsudkom č. k. 14 C 171/2014-154 z 3. júna 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) s odôvodnením, že žalovaná nie je v spore vecne legitimovaná, teda vzhľadom na povahu právneho vzťahu medzi povinným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu tým, že povinný zaplatí odmenu, na ktorú vznikne súdnemu exekútorovi nárok v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Okresný súd sa zaoberal aj námietkou premlčania vznesenou žalovanou, pričom uviedol, že subjektívna premlčacia doba uplynula žalobcom 16. septembra 2013, pre začiatok plynutia bol rozhodujúci moment doručenia nálezu ústavného súdu ich právnenému zástupcovi. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty považoval okresný súd za rozhodujúci deň rozhodnutia ústavného súdu (9. jún 2011), ktorým bol zrušený rozsudok krajského súdu č. k. 5 Co 260/08 z 26. januára 2010. Keďže žalobcovia doručili žalobu o zaplata z titulu bezdôvodného obohatenia okresnému súdu 16. septembra 2014, okresný súd vyhodnotil námietku premlčania ako dôvodnú.

6. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie osobitne sťažovateľ, ako aj žalobkyňa v 2. rade. Sťažovateľ poukázal na závery ústavného súdu vyslovené v náleze č. k. II. ÚS 165/2012-45 z 13. februára 2013, podľa ktorého súdny exekútor má v rámci exekučného konania, ak sa rozhoduje o trovách exekúcie a odmene exekútora, postavenie účastníka konania. Čo sa týka jeho odmeny, súdny exekútor koná vo vlastnom mene a na vlastný účet. Súdny exekútor môže byť subjektom zodpovedným za bezdôvodné obohatenie vzniknuté pripísaním peňažných prostriedkov na jeho účet, ak došlo k zrušeniu právneho dôvodu plnenia – rozhodnutia súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie. Podľa jeho názoru je tento právny názor aplikovateľný aj na prejednávajúcu vec. K otázke plynutia premlčacej doby uviedol, že žaloba bola podaná včas, keďže k začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby došlo až dorúčením nálezu, ktorým bol zrušený rozsudok krajského súdu, čo bolo 16. septembra 2011, a nie okamihom vydania tohto nálezu, ako sa domnieval okresný súd, objektívna premlčacia doba uplynula 16. septembra 2014, keď bola na okresnom súde podaná žaloba. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby sťažovateľ ustálil na okamih, keď sa dozvedel o prelomovom náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 165/2012, t. j.

v priebehu mesiaca apríl 2014, pričom tento nález bol vydaný 13. februára 2013, k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby nemohlo dôjsť.

7. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu. V súvislosti s poukazom sťažovateľa na závery nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 165/2012 z 13. februára 2013 krajský súd uviedol: „*Po vymožení pohľadávky patří za exekuční činnost' soudnému exekutorovi v zmysle Exekučného poriadku odmena a náhrada výdavkov, ktorých výška a spôsob určenia sú stanovené všeobecne záväzným právnym predpisom, to znamená, že poskytnuté plnenie – trovy exekúcie boli od počiatku podložené právnym dôvodom. V súdnej veci nebolo zrušené právoplatné rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie ako tomu bolo v prípade na skutkovom základe, ktorého bol vyslovený nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012 z 13. 2. 2013...*“

8. Krajský súd poukázal aj na neskorší nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 225/2017 zo 4. apríla 2017 a uviedol: „*... ak povinný splnil, čo mu ukladal exekučný titul, a uhradil trovy exekúcie, a k zrušeniu exekučného titulu došlo až po vrátení poverenia súdnej exekútorky, vzniknuté trovy exekúcie nemôžu na strane súdnej exekútorky predstavovať bezdôvodné obohatenie.*“ Na danom základe krajský súd v napadnutom rozsudku uzavrel, že žalovaná súdna exekútorka nie je pasívne vecne legitimovanou osobou.

9. V nadväznosti na argumentáciu okresného súdu, ktorý vyslovil, že žalovaná nie je pasívne vecne legitimovaná, a zároveň vyhodnocoval aj námietku premlčania, krajský súd uviedol, že zamietnutie žaloby v dôsledku premlčania nároku nebolo dôvodným, ale okresný súd k tejto otázke zaujal stanovisko z dôvodu polemizovania o tejto otázke obomi stranami sporu, pričom okresný súd uviedol, že v prípade, ak by aj bola založená zodpovednosť žalovanej za vznik bezdôvodného obohatenia, tento nárok by bol premlčaný. Krajský súd posúdil aj záver okresného súdu o plynutí premlčacej doby a uzavrel, že podstatnou okolnosťou pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby bolo doručenie nálezu ústavného súdu (16. septembra 2011), teda premlčacia doba uplynula 16. septembra 2013, pričom žaloba bola podaná 16. septembra 2014.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje takto:

a) Sťažovateľ zotrváva na svojom právnom názore, že bola založená zodpovednosť súdnej exekútorky za vznik bezdôvodného obohatenia, súdna exekútorka má v rámci rozhodovania o trovách konania postavenie osoby vykonávajúcej slobodné povolanie na účely dosiahnutia zisku a poukazuje na nálezy ústavného súdu vo veciach sp. zn. II. ÚS 165/2012 a sp. zn. II. ÚS 225/2017. Uvádza aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 3810/2007, v zmysle ktorého zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, ak právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, teda ak by podľa hmotného práva povinnosť neexistovala.

b) Sťažovateľ dáva ústavnému súdu do pozornosti jeho nález č. k. II. ÚS 18/2016-78 z 9. februára 2017, ktorý sa priamo dotýka prejednávanej veci: „*o žalobe sťažovateľov na vydanie bezdôvodného obohatenia bude možné rozhodnúť len potom, čo sa vyrieši, či pohľadávka žalobcov voči*

sťažovateľom (ktorá bola exekučne vymožená) je dôvodná. Ak by sa totiž táto pohľadávka napokon ukázala ako dôvodná, potom by plnenie získané žalobcami od sťažovateľov nebolo možné považovať za bezdôvodné obohatenie. Práve táto rozhodujúca otázka sa rieši v konaní vedenom okresným súdom pod. sp. zn. 4C 40/2004, a preto je namieste, aby pred rozhodnutím o uplatnenom nároku sťažovateľov na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo najprv rozhodnuté o dôvodnosti či nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcov na náhradu škody.

15.3... prerušenie konania treba z ústavnoprávneho hľadiska považovať za akceptovateľné.“

V tejto súvislosti sa sťažovateľ domnieva, že konanie o zaplatenie z titulu bezdôvodného obohatenia proti súdnej exekútorke bol okresný súd povinný prerušiť. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný.

c) Sťažovateľ nesúhlasí s určením začiatku plynutia premlčacej doby a tvrdí, že táto začala plynúť až po tom, čo sa do jeho dispozičnej sféry dostal nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 165/2012 z 13. februára 2013. Podľa jeho názoru „Zrušením nezákonného rozhodnutia odpadáva právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením, a na zrušené rozhodnutie sa prihliada akoby nikdy neexistovalo.“

d) Nesúhlasí ani s odkazom krajského súdu na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 225/2017 zo 4. apríla 2017, ktorý sa podľa jeho názoru na daný prípad nevzťahuje, pretože v uvedenom rozhodnutí bola výška trov exekúcie určená rozhodnutím súdu, ktoré povinný rešpektoval a nepodal proti nemu odvolanie, pričom po skončení exekúcie nedošlo k zrušeniu tohto rozhodnutia, teda právny dôvod plnenia existoval, pričom v prípade sťažovateľa o výške trov exekúcie nebolo súdom vôbec rozhodované, preto neexistuje hmotnoprávny základ pre odmenu exekútorke.

e) K záveru krajského súdu, že sťažovateľ si vymožené trovy exekúcie môže uplatniť proti štátu z titulu náhrady škody, sťažovateľ uvádza, že nárok na náhradu škodu mu nepatrí, pretože v súlade so závermi ústavného súdu v konaní sp. zn. II. ÚS 165/2012 nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia proti tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Sťažovateľ označuje svoje podanie ako žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, pričom okrem tejto žiadosti ďalej uvádza, že namieta porušenie práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jeho podanie obsahuje aj argumentáciu dôvodiacu namietané porušenie týchto práv.

12. Pre ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom je v zmysle § 37 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) potrebné, aby boli splnené kumulatívne tri podmienky, resp. predpoklady: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné

uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Vychádzajúc z vlastnej praxe, ústavný súd spojil posudzovanie splnenia predpokladov pre ustanovenie právneho zástupcu s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti, kde skúmal možnú existenciu dôvodov na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Z obsahu podania sťažovateľa možno ustáliť, že ide o ústavnú sťažnosť, ktorej predmetom je namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré malo byť porušené nesprávnym právnym posúdením uplatneného nároku na vrátenie bezdôvodného obohatenia, resp. nesprávnym ustálením momentu začatia plynutia premlčacej lehoty.

14. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľ nepodal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie. Zohľadňujúc skutočnosť, že sťažovateľ nebol právne zastúpený, jeho argumentácia smerovala primárne proti právnemu posúdeniu veci krajským súdom a prípadné podanie dovolania na základe § 421 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) by v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP bolo vylúčené pre nesplnenie majetkového cenzu na jeho podanie (uplatnený nárok nepresahoval desaťnásobok minimálnej mzdy), ústavný súd pristúpil k preskúmaniu právnych záverov uvedených v rozsudku krajského súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie:

15. Ústavný súd predovšetkým uvádza, že napadnutý rozsudok krajského súdu už bol predmetom posudzovania v konaní sp. zn. II. ÚS 272/2021 na základe ústavnej sťažnosti podanej žalobkyňou v 2. rade. Jej argumentácia bola v podstate zhodná s argumentáciou uvedenou sťažovateľom. O jej ústavnej sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 272/2021-11 z 26. mája 2021 tak, že bola v časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivé súdne konanie odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť.

16. V tomto prípade ústavný súd nemá dôvod odchyľovať sa od záverov vyslovených v uvedenom skoršom uznesení, pričom poukazuje na body 10 a 11 tohto uznesenia:

„10. Poukazujúc na závery napadnutého rozsudku uvedené v bode 5 a bez potreby ďalšieho citovania z odôvodnenia napadnutého rozsudku, sa krajský súd vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami tvoriacimi základ pre napadnuté rozhodnutie. Krajský súd jasne vysvetlil, prečo podkladom na zamietnutie žaloby je skutočnosť, že v danom prípade súdna exekútorka nie je pasívne vecne legitimovaná, pričom zohľadnil všetky okolnosti prípadu a reagoval na sťažovateľkinu argumentáciu. Otázka premlčania nebola pre rozhodnutie krajského súdu kľúčovou otázkou. Krajský súd reagoval na nastolenú otázku premlčania z dôvodu, že táto medzi stranami sporu rezonovala od počiatku, pričom aj sťažovateľka ako odvolací dôvod uviedla nesprávne posúdenie momentu začatia plynutia premlčacej doby.

11. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno považovať za svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, pretože krajský súd sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu vo veci sťažovateľky neodchýlil od znenia príslušných ustanovení (Exekučný poriadok, Občiansky zákonník), pričom nepoprel ich účel a význam. Ako z judikatúry ústavného súdu vyplýva, iba skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.“

17. Ústavný súd na podporu citovaných záverov uvádza, že dôvodom nevyhovenia žalobe sťažovateľa bol právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého tu existoval právny dôvod plnenia podľa Exekučného poriadku. V prípade sťažovateľa nedošlo k zrušeniu právoplatného rozhodnutia súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie na rozdiel od prípadu uvádzaného sťažovateľom vo veci sp. zn. II. ÚS 165/2012, ale došlo k zrušeniu exekučného titulu, na podklade ktorého bola exekúcia vykonávaná, avšak až po vymožení plnenia a vrátení poverenia súdnej exekútorky. Možno len opätovne súhlasiť s už vysloveným právnym názorom ústavného súdu v rozhodnutí č. k. II. ÚS 225/2017-14 zo 4. apríla 2017: „Sťažovateľ síce splnil, čo mu ukladal exekučný titul, a uhradil trovy exekúcie, avšak k zrušeniu exekučného titulu došlo až po vrátení poverenia súdnej exekútorky, preto vzniknuté trovy exekúcie nemôžu na jej strane predstavovať bezdôvodné obohatenie. Po zrušení exekučného titulu sťažovateľovi síce vznikol voči štátu nárok zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v rozsahu vymožených trov exekúcie, nie však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči súdnej exekútorky.“

18. Ak sťažovateľ namieta, že citované rozhodnutie na jeho prípad nedopadá, keďže v jeho veci neexistovalo žiadne rozhodnutie súdu o výške trov exekúcie, teda právny dôvod jeho nároku nemohol byť zrušený, je potrebné poukázať na závery krajského súdu v napadnutom rozhodnutí, a to že právny dôvod na plnenie vyplýva z ustanovení Exekučného poriadku.

19. K namietanému nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 18/2016-78 z 9. februára 2017 ústavný súd uvádza, že sa síce priamo dotýka sťažovateľa, ale týka sa inej právnej veci, a to vydania bezdôvodného obohatenia, ktorého sa sťažovateľ spoločne s [REDAKOVANÉ] domáhali od osôb, v ktorých prospech svedčil exekučný titul, t. j. oprávnených. Zrušením exekučného titulu sa vec vrátila späť všeobecným súdom na ďalšie konanie, pričom v čase rozhodovania súdov o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nebolo konanie o nároku oprávnených právoplatne skončené, preto bolo konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia prerušené: „Ústavný súd konštatuje, že právne stanovisko krajského súdu v danej veci, podľa ktorého v danom prípade na rozhodnutie o žalobe sťažovateľov domáhajúcich sa vydania bezdôvodného obohatenia nepostačuje zistenie, že právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo titulom exekučného plnenia, bolo následne zrušené, treba akceptovať. Zrušenie právoplatného rozhodnutia v danom prípade nezakladá bez ďalšieho právo sťažovateľov na vrátenie poskytnutého plnenia, pretože rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe.“

20. Sťažovateľ sa domnieva, že aj v tomto prípade by bolo na mieste prerušenie konania, avšak základ odmeny súdnej exekútorky nie je predmetom žiadneho iného súdneho konania, teda nie je relevantne spochybňovaný. Ústavný súd preto opätovne poukazuje na už citované závery uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 225/2017-14 zo 4. apríla 2017.

21. Prípadné posudzovanie premlčania nároku je z pohľadu ústavného súdu nadbytočným a bez relevantného vplyvu na výsledok konania, keďže akceptuje názor, že nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia v prejednávacom prípade vôbec neexistoval.

22. Závery, ku ktorým krajský súd dospel, sú podľa názoru ústavného súdu udržateľné, logické a vychádzajúce z relevantnej právnej úpravy, ako aj judikatúry k prejednávanej problematike. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o prípadnej nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010)

rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

23. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že v tejto súvislosti okolnosti uvádzané sťažovateľom v jeho podaní neobsahujú také skutočnosti, ktoré by mohli viesť k možnosti porušenia označených základných práv.

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených základných práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

25. Ako bolo v bode 14 odôvodnenia uvedené, jedným z predpokladov pre ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom je aj to, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Závery ústavného súdu uvedené v tomto rozhodnutí svedčia o nesplnení tejto podmienky (m. m. III. ÚS 265/2014, I. ÚS 210/2019, IV. ÚS 48/2021), čo viedlo k nevyhoveniu žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom aj bez posudzovania jeho majetkových pomerov (výrok 2 tohto uznesenia).

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2021

Libor DUEA
predseda senátu